

РЕШЕНИЕ

№ 2265

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Красимира Желева

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **12490** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], [населено място], чрез пълномощника си адвокат Л. срещу решение /без номер/ от 18.11.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 20148/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 2 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2304507/13.01.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда С.”.

С оспореното НП [фирма] е санкционирано на основание чл. 416, ал. 5, във връзка чл. 415в, ал. 1 от КТ, за неизпълнение на законово задължение по чл. 264 от КТ, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, необосновано като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Според касатора, съдът погрешно е приел, че дружеството не е изпълнило законовите си задължения. Счита, че съдът не е събрал достатъчно гласни и писмени доказателства, поради което е достигнал до едностранчиви и погрешни изводи, а административното нарушение не е доказано по несъмнен начин. Излага съображения, че е следвало да се приложи санкционната норма на чл. 415 в, ал. 1 от КТ в минимално предвидената „имуществена санкция”, предвид липсата на вредни последици.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от адвокат Л., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, редовно уведомен, не изпраща представител.

Представителят на СГП, счита жалбата по същество за неоснователна, недоказана поради което същата да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелствата, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя. Показанията са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка. Първоинстанционният съд е приел, че на 19.10.2011 г. длъжностни лица при Дирекция „Инспекция по труда С.“ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство във фирма [фирма]. След преглед на съхраняваните работни графици и ведомостите за заплати, било установено, че на М. И. М., не било изплащано възнаграждение в удвоен размер за положения по времето на официален празник труд – 03.03.2011 г.

Резултатите от проверката са обективирани в протокол, съдържащ различни предписания, връчен на упълномощено от дружеството лице на 01.11.2011 г.

За констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 23-2304507/01.11.2011 г., връчен на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение.

В законоустановения тридневен срок са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от Л. С. на 25.11.2013 г. Жалбата е подадена чрез Софийски Районен Съд на 05.12.2013 г. /вх. № 54514/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят. В решението са изложени ясни мотиви, относно това защо следва да се даде предимство на показанията му. Фактическите констатации, описани в акта, не противоречат на събраните по делото гласни и писмени доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция,

поради което не следва да бъдат преповтаряни. Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че СРС е оценил погрешно събрания доказателствен материал.

Правилен е изводът на съда, че дружеството-жалбоподател е нарушило разпоредбата на чл. 264 от КТ, съгласно която за работа през дните на официалните празници, независимо дали, представлява извънреден труд или не, на работника или служителя се заплаща според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение. Очевидно в случая е, че работодателят е нямало да изпълни задълженията си, ако не е била извършена проверка от страна на контролните органи. За да може да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството, същото следва да има качеството „работодател” по смисъла на § 1, т. 1 от КТ, а именно да е установено, че самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. В този смисъл административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана правилно по чл. 416, ал. 1 от КТ. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 415 в от КТ предвижда глоба в размер от 100 до 300 лева за работодател за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. В конкретният случай административният орган е наложил административното наказание „имуществена санкция” в размер на 300 лв. Същата е правилно определена и отговаря на характера и тежестта на извършеното нарушение.

По изложените съображения, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 18.11.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 20148/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 2 състав.

Решението е окончателно.